

UZASADNIENIE

Na podstawie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 15 grudnia 2018 r. funkcjonariusze Policji (...) zostali wezwani do kolizji drogowej, do której doszło na skrzyżowaniu ulic (...)/C. w W. około godz. 16:30 w trakcie której kierujący pojazdem marki B. o nr rej. (...) – D. P. uderzył w tył poprzedzającego go pojazdu marki J. o nr rej. (...), którym kierowała J. S..

D. P. po opuszczeniu pojazdu poprosił J. S. o nie wyzywanie Policji gdyż nie posiada prawa jazdy.

D. P. był już uprzednio karany sędownie z art. 178a § 1 k.k., 178 a § 4 k.k., art. 244 k.k., w tym m.in. prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w (...) z dnia 29 maja 2017 r. w sprawie o sygn. akt VII K 12/17, który wymierzył mu na podstawie art. 178a § 4 k.k. karę 3 miesięcy pozbawienia wolności oraz 1 roku ograniczenia wolności, środek karny w postaci dożywotniego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie: wyjaśnień oskarżonego D. P. (k.26-27 i 72v), zeznań świadka J. S. (k.14-15,104-104v), protokołu zatrzymania (k.3), wywiadu środowiskowego (k.86-87), danych o karalności (k.64-65), odpisu wyroku (k.34,56), notatki urzędowej (k.1-2).

Oskarżony D. P. obecnie 40 lat, o wykształceniu podstawowym, utrzymuje się z prac dorywczych osiągając dochód w wysokości 2000 zł, żonaty, ojciec trojga małoletnich dzieci, karany, na etapie postępowania przygotowawczego przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Przesłuchany na etapie postępowania sądowego ponownie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i wyrażając skruchę z powodu swego zachowania wyjaśnił, iż jechał z synem po choinkę, wie że jeżdżąc samochodem nie robi sobie krzywdy, a dzieciom. Wskazał też, iż nigdy nie uzyskał, nigdy nie wyrabiał dokumentu prawa jazdy, natomiast miał wiedzę o postępowaniu w którym orzeczono wobec niego dożywotni zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych.

Sąd zważył, co następuje:

Wyjaśnienia oskarżonego, przyznającego się do zarzucanego mu czynu, nie budzą wątpliwości Sądu co do swojej wiarygodności. Znajdują one potwierdzenie w pozostałym zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym, uznanym przez Sąd za wiarygodny, w tym w treści zeznań świadka J. S., które Sąd uznał za wiarygodne i miarodajne. Wskazują one na okoliczności i przyczynę zatrzymania oskarżonego, a także ustalenia co do wiedzy oskarżonego o nie posiadaniu przez niego uprawnień do kierowania pojazdami.

Nie budziły żadnych wątpliwości zdaniem Sądu, co do swej wiarygodności i rzetelności dowody zebrane w sprawie tj. dane o karalności i odpisy wyroków, protokół zatrzymania, wywiad środowiskowy. Sąd nie miał zastrzeżeń co do ich autentyczności albowiem nie noszą one śladów ingerencji zewnętrznej w ich treść, która została ujawniona zgodnie z przepisami kodeksu postępowania karnego.

W ocenie Sądu zgromadzony w tej sprawie materiał dowodowy jest kompletny i nie wymaga uzupełnienia o dowody, które miałyby wpływ na ustalenia faktyczne w tej sprawie, zaś ustalenia te nie pozostawiają wątpliwości, co do faktu, że oskarżony swoim zachowaniem wypełnił znamiona przestępstwa z art. 244 k.k., ponieważ pomimo orzeczonego wobec niego uprzednio dożywotniego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych kierował on takim pojazdem na drodze publicznej nie stosując się tym samym do tego zakazu.

Zgodnie z treścią art. 244 k.k., kto nie stosuje się do orzeczonego przez Sąd zakazu zajmowania stanowiska, wykonywania zawodu, prowadzenia działalności, wykonywania czynności wymagających zezwolenia, które są związane z wykorzystywaniem zwierząt lub oddziaływaniem na nie, prowadzenia pojazdów, wstępu do ośrodków gier i uczestnictwa w grach hazardowych, wstępu na imprezę masową, przebywania w określonych środowiskach lub miejscach, nakazu okresowego opuszczenia lokalu zajmowanego wspólnie z pokrzywdzonym, zakazu kontaktowania

się z określonymi osobami, zakazu zbliżania się do określonych osób lub zakazu opuszczania określonego miejsca pobytu bez zgody sądu, zakazu posiadania wszelkich zwierząt albo określonej kategorii zwierząt albo nie wykonuje zarządzenia sądu o ogłoszeniu orzeczenia w sposób w nim przewidziany, podlega karze pozbawienia wolności od 3 miesięcy do lat 5.

Swoim postępowaniem oskarżony D. P. wykazał rażące lekceważenie dla porządku prawnego oraz, że jest osobą nieodpowiedzialną, lekceważącą bezpieczeństwo w ruchu drogowym, jak również orzeczony prawomocnym wyrokiem sądu zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych.

Przy wymiarze kary Sąd kierował się zasadami określonymi w przepisach art. 53 k.k. Sąd wnikliwie analizował zarówno elementy przedmiotowe, jak i podmiotowe czynu z troską, aby wymiar kary spełnił poczucie społecznej sprawiedliwości kary, był adekwatny do stopnia jego winy i osiągnął cele zapobiegawcze i wychowawcze.

Z okoliczności wpływających obciążająco na wymiar kary Sąd uwzględnił stopień winy i stopień społecznej szkodliwości czynu. Podkreślić bowiem należy, iż oskarżony dopuścił się przedmiotowego czynu będąc już uprzednio dwukrotnie skazany z art. 178 a § 1 k.k., z art. 178a § 4 k.k. oraz wyrokiem Sądu Rejonowego dla m.st. Warszawy z dnia 8.11.2013r. (sygn.. akt IV K 863/13) za czyn z art. 244 k.k. na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności w zawieszeniu na okres 2 lat próby

Powyższe wskazuje, na głęboką demoralizację oskarżonego, która rzutuje na stopień winy. Ponowne popełnienie przez oskarżonego przestępstwa z art. 244 k.k. pomimo uprzedniego skazania za przestępstwo podobne świadczy o tym, iż orzeczona uprzednio wobec D. P. kara pozbawienia wolności w zawieszeniu nie spełniła swoich ustawowych celów w zakresie prewencji indywidualnej i roli wychowawczej wobec oskarżonego, skutkiem czego jest negatywna prognoza kryminologiczna w stosunku do D. P., która nie pozwala na wymierzenie kary o charakterze wolnościowym, a także kary pozbawienia wolności z dobrodziejstwem warunkowego zawieszenia jej wykonania. Mimo swojego wieku, oskarżony stając uprzednio przed sądem oskarżany o popełnienie czynów z art. 178a k.k. i 244 k.k., wykazał lekceważący stosunek do obowiązującego porządku prawnego, w tym orzkanego wobec niego środka karnego najpierw w wysokości 1 roku, kolejno w wysokości 8 lat, a następnie dożywotniego zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych. W tym stanie rzeczy orzeczona kara winna uświadomić oskarżonemu nieopłacalność podobnego zachowania w przyszłości i nieuchronność sankcji za złamanie orzeczonego przez sąd zakazu.

Zdaniem Sądu, tylko wymierzenie bezwzględnej kary w wymiarze 4 miesięcy pozbawienia wolności, będzie stanowiło dolegliwość, która nie będzie mieć charakteru represji, ale jednocześnie wypełni funkcję prewencyjną tak indywidualną – co do osoby sprawcy, jak i generalną w stosunku do potencjalnych sprawców przestępstw. Kara wymierzona D. P. powinna wywoływać pozytywne skutki nie tylko w stosunku do oskarżonego, ale także innych potencjalnych sprawców, których powstrzyma przed dokonaniem przestępstwa albo przez fakt odstraszenia, albo poprzez spowodowanie zmian w ich postawie, stwarzając przekonanie, iż osoba, która w sposób umyślny narusza zakaz prowadzenia pojazdów nie może liczyć na pobłażliwość. Oczywistym celem obligatoryjnego środka karnego w postaci zakazu prowadzenia pojazdów jest wyeliminowanie z ruchu drogowego na określony czas kierowcy, który naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym. W stosunku do oskarżonego orzekając uprzednie wyroki, w tym z karami wolnościowymi celu takiego nie udało się osiągnąć, bowiem oskarżony ponownie złamał orzeczony wobec niego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym, mając pełną świadomość, że zakaz ten jest dożywotni.

Reasumując, Sąd stanął na stanowisku, że w przedmiotowej sprawie miała miejsce przewaga okoliczności wpływających obostrzająco na wymiar kary nad okolicznościami łagodzącymi.

Wymierzona oskarżonemu kara 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności jest, zdaniem Sądu, karą proporcjonalną do stopnia zawinienia, stopnia szkodliwości społecznej czynu, a ponadto spełni swe cele zapobiegawcze, a także uczyni zadość potrzebom w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Zgodnie z dyspozycją art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności Sąd zaliczył oskarżonemu czas zatrzymania w przedmiotowej sprawie w dniu 15 grudnia 2018r.

Na podstawie art. 42 § 1a pkt 2 k.k. Sąd orzekł wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres maksymalny 15 lat. Orzeczenie tego zakazu w takim wymiarze ma uzasadnienie w tym, że oskarżonemu został orzeczony dożywotni zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych w związku z przypisaniem mu winy za czyn z art. 178a § 4 k.k. Oskarżony powinien ponieść odczuwalną dolegliwość związaną z popełnieniem przez niego przestępstwa stypizowanego w art. 244 k.k.

Rozstrzygając w przedmiocie kosztów postępowania, Sąd na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwolnił oskarżonego w całości od ich ponoszenia, w tym opłaty, uznając, że odbywanie aktualnie kary pozbawienia wolności, brak majątku i perspektywa dalszej izolacji uzasadniają przyjęcie, że uiszczenie tych kosztów byłoby dla oskarżonego zbyt uciążliwe.

Mając powyższe na względzie Sąd orzekł jak w treści wyroku.